

Et *mindretal* i *Klagereformudvalget* bestående af KLs, Amtsrådsforeningens, Københavns og Frederiksberg Kommuner repræsentanter i udvalget finder ikke, at der er dokumenteret et behov for afskaffelse af klarhedskriteriet.

Klarhedskriteriet er efter mindretallets opfattelse en væsentlig forudsætning for det statslige tilsyns beføjelser over for de folkevalgte amtsråd og kommunalbestyrelser og indeholder et igennem mange års tilsynspraksis indarbejdet krav om tilbageholdenhed ved anvendelsen af sanktionerne i lov om kommunernes styrelse, specielt i de tilfælde hvor tilsynsmyndighedens retsanvendelse indebærer anvendelse af vage og elastiske eller egentlige skønsmæssige regler.

Især for tvangsbødernes og det personlige ansvars vedkommende er der efter mindretallets opfattelse tale om indgreb, der har en så alvorlig karakter for det enkelte medlem, at klarhedskriteriet bør opretholdes. Der lægges herved vægt på, at tilsynsmyndighedernes beslutning om en sådan indgribende sanktionsanvendelse i givet fald sker som resultat af en sagsbehandling, der ikke kan siges at indeholde helt så stærke retssikkerhedsmæssige garantier som en domstolsbehandling. Dette vil efter mindretallets opfattelse fortsat gælde, uanset om der bliver mulighed for, at tilsynsmyndighederne kan foranledige afholdt retligt forhør, jf. *afsnit 5.3.4.* Det er derfor velbegrunderet, at der ved opretholdelse af klarhedskriteriet fortsat er en mindre forskel mellem tilsynsmyndighedernes og domstolenes bedømmelsesgrundlag.

Endvidere har mindretallet anført, at rekurs- og tilsynsmyndigheder inden for speciallovgivningen i modsætning til kommunaltilsynet har grundlag for at opbygge en særlig fagkundskab, ligesom de pågældende myndigheder ikke har kompetence til at anvende sanktioner, der retter sig mod de enkelte kommunalbestyrelsesmedlemmer. Det er derfor velbegrunderet, at de kommunale tilsynsmyndigheder er underlagt et klarhedskriterium, som ikke gælder for andre rekurs- og tilsynsmyndigheder.

Mindretallet har herudover henvist til, at der bør være respekt for og anerkendelse af værdien af det lokale og lokalpolitiske selvstyre, hvorfor de hensyn, der varetages af klarhedskriteriet, bl.a. ved tilsynsmyndighedernes pålæg af sanktioner, må anses for berettigede og påkrævede. Mindretallet er således af den opfattelse, at de statslige tilsynsmyndigheder fortsat ikke bør have adgang til ved pålæg af sanktioner at overreferere de kommunale folkevalgte organers beslutninger i alle tilfælde af uenighed mellem kommunalbestyrelserne og tilsynsmyndighederne om retlige spørgsmål, men må afstå herfra, når ulovligheden ikke

er utvivlsom. Mindretallet finder, at afklaring af sådanne retlige tvivlsspørgsmål som hidtil bør løses ved en domstolsafgørelse eller ved en lovændring.

Der henvises til betænkning nr. 1395/2000, side 251 - 253.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at ændre den hidtidige retstilstand, hvorefter det er en betingelse for anvendelse af annullation og tvangsbøder, at den kommunale disposition strider mod lovgivningen med den fornødne klarhed. De nævnte sanktioner kan således ikke anvendes, hvis der er berettiget tvivl om ulovligheden af den kommunale disposition.

Annulation af en beslutning, en folkevalgt kommunalbestyrelse har truffet, og anvendelse af tvangsbøder mod det enkelte folkevalgte kommunalbestyrelsesmedlem har efter ministeriets opfattelse en sådan betydning for det kommunale selvstyre, at andre administrative myndigheder – det statslige tilsyn - ikke bør anvende disse sanktioner, hvis der er berettiget tvivl om ulovligheden af den kommunale disposition. I stedet bør disse retlige tvivlsspørgsmål løses ved domstolene eller ved en lovændring.

Ministeriet kan i den forbindelse tilslutte sig mindretallets begrundelse for, hvorfor de kommunale tilsynsmyndigheder skal underlægges et klarhedskriterium, som ikke gælder for domstolene eller for andre specialmyndigheder.

Ministeriet kan endvidere i overensstemmelse med gældende ret tilslutte sig, at klarhedskriteriet ikke med mening kan anvendes ved suspension, der netop er en sanktion, der skal anvendes på et tidspunkt, hvor myndigheden undersøger, om der er grundlag for at annullere og dermed på et tidspunkt, hvor der ikke er fuld klarhed over sagen.

Ministeriet finder endvidere, at det bør præciseres, at klarhedskriteriet ikke finder anvendelse ved anlæggelse af erstatningssag og ved fremsættelse af tilbud om erstatningsretlig bod. Som anført af Klagereformudvalget er klarhedskriteriet mindre velegnet til at udtrykke en begrænsning i tilsynsmyndighedernes anvendelse af disse sanktioner (betænkning nr. 1395/2000, side 121-122). For så vidt angår anlæggelse af erstatningssag vil der ved dommen i erstatningssagen blive skabt klarhed over, hvorvidt der er et erstatningsgrundlag eller ej, og for så vidt angår tilbud om erstatningsretlig bod indebærer fremsættelsen af tilbud herom, at erstatningssag skal anlægges, hvis tilbuddet ikke modtages. Selv om klarhedskriteriet ikke finder anvendelse, kan erstatningssag kun anlægges i de tilfælde, hvor lovens betingelser for anlæg af erstatningssag er opfyldt. Det betyder, at det medlem el-